

یادداشت

زنان وفضاهای عمومی شهر

● استفاده از فضاهای امن در سطح شهر، کمترین حقوق یک شهروند و مهم‌ترین وظیفه یک دولت در برابر اعضای یک جامعه است. اگر موضوع را بر امنیت زنان در فضاهای عمومی متمرکز کنیم باید گفت برای زنان به‌عنوان نیمی از کل جمعیت باید فرصت برابر در آموزش و تحقیق، در محیط کار و در همه مشاغل موجود در شهر، فضای شهری، مسکن، تحرک و تردد امن فراهم شود. زنان باید از موابض زندگی فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی در شهر بهره‌مند شوند؛ بنابراین به‌دست‌آوردن اطلاعاتی درباره میزان احساس امنیت زنان در فضاهای شهری و تمهید روش‌ها و راهکارهایی در جهت کاهش احساس ناامنی در میان آنان اهمیت دارد، چراکه یافته‌های این قبیل مطالعات می‌تواند برای برنامه‌ریزی و اقدام مناسب در زمینه طراحی و مدیریت شهری، به‌ویژه از سوی شهرداری، برای تقویت احساس امنیت در میان شهروندان و به‌خصوص زنان مورد استفاده قرار گیرد.

این نوشتار حاصل یک پژوهش میدانی با موضوع احساس امنیت زنان به تفکیک فضاهای عمومی شهر و نیز کیفیت فضاهای مورد مطالعه براساس شاخص‌های امنیت فضاست. این تحقیق به این پرسش‌ها پاسخ می‌دهد که زنان در هر یک از فضاهای عمومی مورد مطالعه چقدر احساس امنیت می‌کنند؟ و شرایط کالبدی فضاهای عمومی شهری تا چه حد الزامات تأمین امنیت برای شهروندان را براساس شاخص‌های تعریف‌شده در این تحقیق تأمین می‌کنند؟ آنچه در این مختصر ارائه می‌شود، حاصل مطالعه میدانی در ۳۰۰ فضای عمومی در یک شهر است که به بررسی ابعاد فیزیکی، اجتماعی و نمادین فضای عمومی در ارتباط با الزامات تأمین امنیت برای زنان پرداخته است. در این تحقیق منظور از بعد فیزیکی متغیرهایی نظیر پاکیزگی محیط از زباله، نور مناسب، فقدان فضاهای ناامن، دیوارنویسی‌های آهنگار و وندالیستی ... بوده است. بعد نمادین وجود علائم راهنما درباره موقعیت منطقه و تابلوهای اطلاع‌رسانی و نهایتاً در بعد اجتماعی عواملی مثل جریان مناسب جمعیت در مکان، نظارت‌پذیری فضا، فعالیت‌های نااهنگار و مجرمانه، حضور مأموران یا مسئول کنترل و نظارت و... مدنظر بوده است. در این تحقیق احساس امنیت زنان ۱۵ساله و بالاتر در فضاهای عمومی (بوستان‌ها، زیرگذرها، پل‌ها و مسیرهای اصلی تردد شهروندان) نیز بررسی شده است.

نتایج حاصله حاکی از آن است که در زمینه مؤلفه‌های فیزیکی، اجتماعی و نمادین امنیت فضا، در پارک‌ها مشکلاتی وجود دارد که بستر مناسبی برای ناامنی محسوب می‌شوند؛ نظیر کمبود نور در نیمی از پارک‌های نمونه مورد بررسی و وجود فضاهای پنهان و غیرقابل دید، فقدان علائم و تابلوهای راهنما برای نحوه کمک‌خواهی در شرایط ویژه، عدم امکان نظارت عمومی در بیشتر (دوسوم) پارک‌ها، فقدان واحد نگهبانی یا انتظامات در یک‌سوم پارک‌ها و در نهایت وجود فعالیت‌های مجرمانه در نیمی از پارک‌ها.

درساره زیرگذرها نیز در بعد فیزیکی، وضعیت نور تقریباً نیمی از زیرگذرها متوسط یا ضعیف بود. در ورودی هیچ‌کدام از زیرگذرها علائم نحوه کمک‌خواهی در شرایط ویژه پیش‌بینی نشده بود. در حدود دوسوم زیرگذرها جریان مناسب جمعیت دیده نشد. دوسوم پل‌ها هم به‌لحاظ نور شب در حد متوسط بود و از پایین قابل رؤیت بود.

ادامه در صفحه ۱۳

شرق: «نمی‌توانم به فرزندم بگویم به زخم‌ت بگو خونریزی نداشته باشد تا تحریم برطرف شود». بیمار «ای‌بی» به پانسمان زخم نیاز دارد. در اردیبهشت، هریک از این پانسمان‌ها ۲۵۰ هزار تومان هزینه داشت و فرزند من به ۱۰ پانسمان نیاز دارد؛ اما درحال‌حاضر این پانسمان به دلیل تحریم در کشور وجود ندارد؛» این بخشی از گفته‌های حجت‌الاسلام حمیدرضا هاشمی‌کلپایگانی، مدیرعامل خانه ای‌بی در نشست «بررسی آثار تحریم بر حق سلامت» بود. در این نشست که با حضور جمعی از وکلای کانون وکلای دادگستری مرکز، نمایندگان از وزارت بهداشت، سازمان غذا و دارو و انجمن‌ها و سازمان‌های مردم‌نهاد حامی بیماران خاص، به میزبانی کانون وکلای دادگستری مرکز برگزار شد، تأثیر تحریم‌های یک‌جانبه آمریکا بر سلامت مردم ایران در سه پتل، از منظر حقوقی، وزارت بهداشت و انجمن‌ها و سازمان‌های مردم‌نهاد حامی بیماران خاص، بحث و بررسی شد.

مدیرعامل خانه ای‌بی در ادامه گفت: «به‌عنوان فردی که فرزندم ۱۸ سال است به بیماری ای‌بی یا پروانه‌ای مبتلا است، باید بگویم بیماری ای‌بی بسیار طاقت‌فرساست. فرزند من شنوایی‌اش را از دست داده و این بیماران بیبایی خود را از دست می‌دهند و انگشتان دست و پای آنها به هم می‌چسبد و بدن بیمار، زخم می‌شود و برای نوشیدن یک لیوان آب، باید ساعت‌ها تلاش کنند. فاطمه‌السادات، دختر من، ۱۸ سال دارد؛ اما ۱۷ بار عمل مری انجام داده است. من معنی تحریم را متوجه نمی‌شوم و به من هم ارتباطی ندارد. مسائل مبادلات پولی و بانکی راهکارهایی دارد؛ اما در بسیاری از موارد، خودمان را تحریم فرهنگی می‌کنیم. ما در کشور فقیر مالی نداریم بلکه فقر فرهنگی داریم و خودمان در بسیاری از موارد، به تحریم‌ها دامن می‌زنیم.»او تأکید کرد: «اگر فرزند من مبتلا به بیماری ای‌بی نبود، مانند خیلی از همکاران خودم می‌گفتم امیدوارم شفا پیدا کند؛ اما من درد دارم که پای این کار ایستاده‌ام. من سیاسی نیستم؛ اما وزیری که به خوبی در حال کارکردن برای مردم بود، چرا اذیت کردند؟ ۳۶ دوره پانسمان زخم بیماران مبتلا به ای‌بی، به همت وزیر سابق بهداشت به صورت رایگان در اختیار بیماران قرار گرفت و این بیماری در این دو به‌عنوان بیماری خاص شناخته شد. چرا باید کاری کنیم که وزیر بهداشت استعفا دهد؟ این چه ارتباطی به تحریم دارد؟ از وکلا می‌خواهم از هر راهی که بلد هستند، به خاطر مردم ایران، برای تحریم‌های دارویی و مبادلات مالی اقدامی انجام دهید و راهکارهای صحیح حقوقی را به ما نشان دهید. من چیزی به‌جز پانسمان زخم نمی‌خواهم. به بیماری نمی‌توانم بگویم صبر کن چون گرفتار تحریم هستیم.»

اعمال چنین تحریم‌هایی ناقض قطع‌نامه ۲۲۳۱ است

در بخش دیگری از این نشست، پویا عسگری، حقوق‌دان با بیان اینکه وزارت بهداشت و سایرین باید برای مستندکردن دقیق تحریم‌های مغایر با حق بر سلامت تلاش کنند، گفت: «تحریم‌ها به صورت کلی به دو دسته بزرگ تحریم‌های بین‌المللی و غیربین‌المللی تقسیم می‌شوند. تحریم‌های بین‌المللی شامل تصمیم‌های تنبیهی است که از طرف شورای امنیت سازمان ملل متحد در نظر گرفته می‌شود. درحال‌حاضر منظور ما تحریم‌های غیربین‌المللی است که به تحریم‌های شامل سازوکارهای منطقه‌ای و تحریم‌هایی که از سوی برخی دولت‌ها وضع می‌شوند، تقسیم می‌شوند.»

این حقوق‌دان ادامه داد: «قطع‌نامه ۲۲۳۱ که همه دولت‌ها و سازمان‌های بین‌المللی متعهد به اجرای آن شدند، لغوکننده همه تحریم‌ها علیه ایران شامل

جامعه

نشست «بررسی آثار تحریم بر حق سلامت» در کانون وکلای دادگستری برگزار شد

تحریم‌کنندگان، جنایت‌کار جنگی هستند

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم

علیرضا

ابراهیم